Ч. 68 Пятниця 27 марта (8 цьвітня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Є. Екс. п. Намістник до бувших своїх виборцїв. — Справа язикова а правительство. — Пос. Шустерчич зложив мандат. — Збільшенє австро-угорскої военної фльоти. — Американьско-іспаньска війна висить вже у воздусї. — І Франция хоче мати свою пайку).

Є. Екс. п. Намістник ґр. Пініньский, котрий вчера вечером приїхав до Львова, видав до своїх давних виборцїв слїдуюче письмо: „Поважані П. П. Виборцї! З причини, що Найясн. Пан зволив покликати мене на становище ц. к. Намістника Галичини, зложив мандат посольский до Ради державної. Уступаючи з парляменту уважаю своїм обовязком подякувати Вам нов. Виборцї як найсердечнїйше за покладане в менї довіре якого доказ дали Ви два рази вибираючи мене своїм послом в 1891 р. і другий раз в 1897 р. з куриї меньшої посїлости округа Тернопіль-Збараж-Скалат. Зі щирим поважанєм *Лев Пініньский*, ц. к. Намістник“.

Hlas Naroda одержав з Відня о справі язиковій і становищи правительства до неї слїдуючий комунїкат: На основі інформациї з одвічального жерела можемо подати до відомости, що правительство в ніякім случаю не має наміру предложити Радї державній проекту закона язикового або також закона що-до введеня нїмецкого языка урядового. Правительство хоче лиш, щоби справа язикова була залагоджена в дорозї законодайній, отже стремить до того, щоби зараз по великодних сьвятах була вибрана комисия язикова, котрій би передано всї внесеня язикові. Правительство зложило би в тій комисиї свою заяву що-до свого становища в сїй справі. Також і партиї мали би нагоду виступити в комисиї з рішучими жаданями і вияснити свої погляди. Аж тогди було би далеко лекше і можливійше довести переговори в сїй справі до позитивного результату. Точно визначених плянів або поглядів зі своєї сторони правительство не має.

Словіньский посол до Ради державної і один із проводирів християньско-славяньского союза, Шустерчич зложив свій мандат. Slovenski Narod каже, що Шустерчича спонукали до сего всїлякі причини, а головна була та, що при новій процедурі цивільній адвокат котрий єсть і послом до Ради державної, майже змушений покинути веденя своєї канцеляриї. Згадана ґазета каже, що клерикальна партия в Країнї майже не має чоловіка, котрий міг би заступити Шустерчича. Та сама ґазета доносить, що полудневі Сляняни невдоволені теперішним правительством, а то: Словінцї невдоволені з причини словіньскої ґімназиї в Целлю і репрезентаций повітових, дальматиньскі з причини справи зелїзничої а посли з Побережа з причини внутрішної адміністрациї. Навіть країньскі посли суть невдоволені.

На послїдних конференциях міністрів обговорювано — як то ми вже доносили — справу збільшеня австро-угорскої военної фльоти. Начальний командант маринарки бар. Спаун обстав при своїм плянї, після котрого треба вибудувати 5 нових кораблїв военних, 5 крайсерів, 8 кораблїв торпедових і 60 торпедовцїв. На то треба кредиту 58 міліонів. Будова та малаби бути укінчена до 10 лїт, але міністри фінансів др. Кайцль і Люкач внедшали то, що речинець будови буде продовжений. По сїм речинци Австро-Угорщина буде мати 15 кораблїв военних по 8 до 10.000 тон, 14 крайсерів, 15 кораблїв торпедових і 90 торпедовцїв. До стереженя інтересів заграничних буде поликана резерва.

Війна Сполучених Держав північної Америки з Іспанією висить вже у воздусї. Ню-Йоркска „Tribuna“ дістала з Вашінґтону вість, після котрої там мають вже мало надії на удержанє мира. Та сама ґазета доносить, що в посланию президента Мек Кінлїя до конґресу, котре ще доси не оголошено, будуть висказані такі гадки: Сполучені Держави старали ся надармо о поліпшенє ситуациї на Кубі та о забезпеченє житя і майна проживаючих там Американцїв; лютість, якої допускали ся Іспанцї на острові, і знищенє американьского корабля „Maine“ доказують, що власть Іспанії на Кубі зовсїм ослабла. Таким поступованєм Іспанія уповажнила Америку до інтервенциї навіть збройною силою. — Ню-Йоркска „Times“ доносить, що американьска ескадра під командою Шлея має за 24 пайдальше до 48 годин виплинути на море і мабуть попливе до канарийских островів.

Правительство Сполучених держав повідомило конґрес, що вислано до Гавани один корабель, котрий має забрати звідтам консуля Сполучених Держав, Лї (Lee) і урядників консулярних. Лї телеґрафував, що на случай виповідженя війни годі буде до неділї перевезти всїх американьских підданих.

Приміри Росиї, Німеччини і Анґлії додали охоти і Франциї, котра хоче також дістати від Хіни свою пайку. Она мабуть вже зажадала від хіньского правительства, щоби оно відступило їй якийсь остров в устю ріки Мін коло Фу-чеу на стацию вугля а крім того після вістий анґлїйских ґазет мала межи Хіною

15)

Мамин син.

(Повість з німецкого — Артура Цаппа.)

(Дальше).

Хоч як тяжко приходило ся Оттонови, то однако він постановив щиро відкрити вітцеви своє положенє. Правда, він буде сварити і кричати, буде его ганьбити, але вкінци все таки заплатить за него. І він цїлком певно заплатить. Тілько уваги і тілько інтересу для будучности сина він все ще буде мати. Але мало тої відрадної певности, якій легкодушний довжник віддавав ся, відкладав він виповненє свого рішеня з дня на день. Коли представив собі зачудованє свого вітця, его гнів, коли пригадав собі, як він тодї лютив ся за его довги, то по нїм аж мороз переходив. Чиж не приходило тодї майже до того, що старий трохи его не побив!

Остаточно він все таки вибрав ся одного дня на Руґійску улицю. Послїдної ночи він не був дома. Він учив ся, на правду учив ся аж до пізна в ночи а відтак переночував в своїй комнатцї при Гольманьскій улици. Від вісьмох днів він так устроїв свої відвідини в мешканю родичів, що не сходив ся з вітцем. Єму було дуже ніяково і докори совісти дуже єму докучали. Він мав все чувство, коли попав ся на очи вітцеви, що той вичитає з его лиця всї его гріхи.

Зуби дзеленкотїли єму як в пропасници, коли він ішов тепер Руґійскою улицю. Єму було як тому воякови, що іде на кроваву борбу. Нераз задержував ся і єму прийшло на гадку, аби вернути і глядати де инде ратунку. Старий і так не дасть єму гроший. Чотири тисячі марок. І він так легко розлучить ся з ними? Того не зробить отець за цїле житє!

Але куди обернути ся, до кого удати ся? Та й не було вже часу. Ніж був вже при его горлї. Завтра о дванайцятій годинї в полудне припадав речинець заплати векселя, а відтак приходив протест і рівночасно донос до президента.

Отто затискав зуби і перейшов улицю аж до мешканя як злочинець засудженний на смерть, коли іде під шибеницю. На сходах мусїв кілька разів задержати ся. Хоч ішов поволи, нога за ногою, то однако серце билось в нїм і він задихав ся. Коби то вже було по вступних словах, коби чим скорше він їх виповів! В тім впала єму одна гадка: То мусить зробити мати. Она мусить насамперед поговорити з вітцем і вдагодити его перший гнїв. А як его трохи втихомирить, тодї вийде Отто з бічної комнати і поговорить з старим на розум. Ах Боже! тож було в послїдне. За вісїм днїв буде він асесором. Старий дасть чей з собою поговорити. А як его вже намовить, піде зараз до банку по грошї.

Але та потїшаюча певність не довго тревала. Коли опинив ся перед дверми від мешканя, почали зуби на ново свою роботу. З того непокою аж піт виступив на его чоло. В его жилах плив немов огонь а розгорячена уява малювала єму безнастанно образ розгнїваного вітця, як він кидає ся на него з кулаками. Він зібрав всї свої сили. Осторожно і тихо всунув ключ в двері і отворив. В півтемних сїнях задержав ся і слухав. Зі спальнї, що лежала в кінци сїний чути було голоси. То були они обоє, отець і мати. Підслухуючий відотхнув. На пальцях всунув ся до кухнї. Тут буде ждати, аж вийде мати поливати начинє, як отець положить ся трохи здрімати.

Майже мінуту стояв тихо посеред кухнї, аби висапати ся і успокоїти трохи сильно бюче ся серце. Язик прилип єму до піднебіня. Він цїлий немов висох в серединї. Ах, якже покріпила его сьвіжа вода, котру він осторожно і тихонько налив собі до горняти зі стоячого на столї збанка.

Трохи успокоєний оглянув ся тепер по кухни. Там на малім столї коло вікна стояли ще тарелї з рештками страви від обіду. Від коли родичі були самі, їли звичайно в кухни. А тут на тім стільци висїла шкіряна торба вітця, котру він носив перевішену через плече, коли ходив з банковими грішми.

Молодий чоловік аж затряс ся на той вид і кров ударила єму знов в розпалене і без того

а Франциєю настати така угода: Хіна обовязує ся не продавати нікому пiякої области в полудневій провінциї Кванґ-тунґ; збудувати зелїзницю до Туен-нанґ і відступити Франциї стациї вуглеві для француских кораблїв; наконець іменувати Француза директором хіньских почт. Анґлійскі ґазети кажуть, що коли би так дійстно мало бути, то та умова стрітить зі сторони Анґлїї як найбільший опір.

Факт, що Японцї доси не спротивили ся відступленю портового міста Веі-гаї-веі в провінциї Шан-тунґ, положеного над заливом Печілї поясняють німецкі часописи тим, що межи Япаном а Анґлїєю єсть якась тайна умова, котра при найблизшій добрій нагоді вийде на верх.

Новинки.

Львів дня 7-го цьвітня 1898.

— **Іменованя**. Ц. к. Дирекция почт і телеграфів надала між иншими посади а) почтмайстрів: в Олеську експедиторови Володисл. Томкевичеви, в Белзї Як. Боюкови почтмайстрови з Тирави волоскої, в Тираві волоскій Сим. Фрухтерови почтмайстрови з Белза. в Тернополи 2. Гин. Цесмірскому експедиентови з Чарної коло Тарнова, в Делятинї Мар. Обертиньскому експедиентови з Романова, в Лежайску Йос. Пюрецкому експедиентови в Токах, в Скалаті Едв. Мецґерови експедиентови з Вільшаницї коло Золочева; б) експедиентів: у Львові IX. Ел. Смолюховскій, в Богухвалї Теод. Микевичевій експедиентцї з Матхової, в Черхаві Ів. Гричманьскій вдові по почтмайстрі, в Конюхові на двірци Алекс. Шибальскому начальникови зелїзничої стациї, в Ходачкові великім експедиторови Ів. Бурґгардови, в Журові Мар. Стояловскій експедиентцї з Петранки, в Глинику мариямпільскім експедиторцї Фр. Зравт, в Сороцку експедиторови Вікт. Ґертлер, в Чарній коло Тарнова Казим. Лабиньскому експедиентови в Конюшкові, в Маґерові Йос. Лїнтаеви експедиентови в Рациборовицях, в Лопушанцї хоминїй Винк. Квятковскому почтмайстрови в Мейсцу пястовім, в Комарівцї експедиторови Володим. Лянґови, в Звинячи Андр. Дрелиховскому, в Тухольцї Ел. Лищиньскому експедиторови в Лучицях, в Цуцулові Фр. Балицкій вдові по асистентї почтовім. в Хмелеві експедиторови Ів. Пшевтоцкому, в Острові експедиторови Дмит. Ваврикови, в Марковій вдові по учителю Ел. Барта, в Глїбовичах на двірци начальникови стациї Ферд. Ярошеви, в Мильнї експедиторови Брон. Цихульскому, в Мриглодї експедиторцї Мар. Пшеворскій,

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва перенїс радників суду краєвого Володим. Мандичевского зі Львова до Станиславова і Кароля Підляшецкого з Станиславова до Львова.

— **Золотий хрест заслуги** вручив оногди президент міста Львова др. Малаховский торжественно п. Шнетманьскому, управителеви школи ім. Міцкевича у Львові. Се нагорода за совістну і хосенну сорок і кілька-лїтну працю. Заслуги відзначеного педаґоґа піднесли през. Малаховский, інспектор Токарский і учитель Ґалецкий. П. Шнетманьский, сердечно зворушений, горячо подякував за овацию.

— **Зелїзниця Львів-Самбір-угорска границя.** В палатї послів внесло правительство проект закона о будові двох нових зелїзниць в Галичинї, а то зі Львова на Самбір до угорскої границї і з Розвадова до Переворска. Проектована зелїзниця зі Львова до угорскої границї буде лучити ся за Бескидом в селї Велика Березна з зелїзницями угорскими. В мотивах до того проекту підносить правительство, що головною задачию тої нової зелїзницї буде зблизити до сьвіта ті части краю, котрі для браку комунїкациї доси мало розвинули ся під взглядом економічним Перед усім іде тут о вихісноване лїсів і о подане тим околицям пожитку з плеканя худоби. В лїсах тої околицї має Галичина ще велике жерело богатства. Вже тепер, хоч там нема ще зелїзницї і мало тартаків, вивозить ся звідтам около 6.500 вагонів різаного дерева до найблизших стаций зелїзничих. Плекане худоби в тих горах веде ся на великі розміри, а поміж Львовом і Самбором коноплї становлять предмет оживленого торговельного руху. До того єсть надїя, що в горах буде добувати ся нафта, що доси при дорогій і лихій комунїкациї неможливе. — Проектований шлях має виходити з львівского зелїзничого двірця і іти якийсь час попри шлях зелїзницї Львів-Стрий. коло Любіня перейде Верешицю і піде дальше на Рудки та вздовж Днїстрової низини до Самбора. Звідтам понад ту саму ріку піде на Старе місто, Бусовиска, Головецко до Лїмни. З Лїмни не установлена ще напевно траса до угорскої границї, бо Угорщина ще не згодила ся на проектовану з австрийскої сторони граничну стацию коло Волосатого. Они воліли би уникнути великого закривленя шляху по своїй сторонї, а щоби то закривлене впало на галицку часть зелїзницї і тому в такім случаю зелїзниця ішла би не просто до Волосатого а на всхід до Турки, звідки знов завертала би на полудне до угорскої місцевости Ужок. Той шлях має бути збудований яко головна першорядна зелїзниця, довжина єї зі Львова до угорскої границї винесе 159 до 166 кільометрів. Будова скінчить ся 1901 року, а кошти винесуть $18^{1}/_{2}$ міліона зр., коли шлях піде на Волосате, бо на Турку будова буде коштувати більше. В прелїмінари на 1898 р. уміщено на будову тої зелїзницї лише 1 міліон 200 тисячів зр.

— **З причини ушкодженя** зелїзничого шляху і телеґрафічної лїнїї повенню, застановлено рух всїх поїздів між стациями Дрогобичем а Добровлянами.

— **Пригоди на провінциї.** Дня 1-го с. м. около 10-ої години в ночи, в місцевости Березина, товмацкого повіта, застрілив селянин Стах Чаплиньский свого молодшого брата Андрія, з причини спору о ґрунт. Братоубийника арештовала жандармерия. — Володислав Кобильский. посесор фільварку в Кожухові. стрижівского повіта, 38-лїтний, жонатий і отець троїх дїтий, забрав в банках і у приватних осіб на фальшовані векслї — як доси справджено — около 20.000 зр. і утїк до Америки. — В повітовім судї в Бжеску вів ся від давна спір між Мариянною Ройховскою а Стефаном і Михайлом Голенцями з Чхова. По термінї судовім в тій справі, який відбув ся дня 3 марта с. р. Райковска вже більше не вернула до дому. Ц. к. жандарм Вілик з Чхова розпочав слїдство, і при помочи 300 селян перешукав на поручене суду цїлий чхівский лїс, але на дармо. Яко підозріних арештувала жандармерия Івана, Михайла, Стефана і Саломею Голенцїв та 80-лїтного Станислава Грабковского, знаного загально злочинця. Дня 16 марта приїхала з Кракова окрема комісия, і забравши арештованих з Бжеска, удала ся до Чхова. Після приватного листу одного з членів комісиї до слїдчого судиї в Бжеску, признали ся до убийства Станислав Ґрабковский і Стефан Голенець. Убийники поховали свою жертву в найбільшій гущавинї чхівского лїса, прикрили єї дернем і мохом і обсадивши гріб молодими сосонками, в наслїдок чого віднайдене труна було в першій хвили дуже трудне.

— **Нещастна пригода.** Від Синевідска пишуть. що там сими днями розбила ся о міст на рiцї Стрию трaтва, котрою двох селян сплавляло дерево з гір. Оба селяни потонули.

— **Страшна пригода** лучила ся в селї Сокирнї, в Королївстві польскім. Селяни Поморскі, чоловік і жінка, поїхали до сусїдного місточка на ярмарок, полишивши дома трох синів: тринайцятьлїтного Антона, десятилїтного Павла і семилїтного Івана. Дїти бавили ся в комнатї і найшовши ключ від скринї, повлазили до неї. Нараз віко скринї замкнуло ся і всї три хлопцї, не могучи его отворити з середини, подушили ся. Коли родичі вернули з ярмарку, гадали що дїти вибігли з дому, і не глядали за ними, бо в комнатї було цїлком тихо. Аж коли мати здоймила з себе сьвяточне одїнє аби его сховати і отворила скриню, побачила в ній три трупи своїх синів.

— **Самоубийство.** В недїлю отруїв ся стрихніною в Перемишли Ів. Данило, кандидат нотарияльний. Причиною самоубийства була нещастна любов.

— **Страшна месть.** В Залужи коло Янова прийшов вечером до коршми Іцка Шільдгавза зарібник Шутик і хотїв заставити пилку за одну корону, але коршмар на те не пристав. Шутик з мести о годинї 3-ій в ночи підпалив коршму. коли ще цїла родина Шільдгавза спала. В огни

лице. Коби то мати ті тисячі, що були вже в тій торбі.

Як маґнес тягнула его до себе та торба і мимоволї простягнула ся его рука до неї. Божевільна гадка мигнула через его голову. Кождого чвертьріча лучало ся, що отець відбирав гроші від управителїв великих домів, які банк мав при головній улици дїльницї Ґезундбруннен. Аби не тратити часу ішов отець звичайно по ті гроші перед обідом, щоби два рази не робити далекої дороги з банку на Ґезундбруннен. Відбиранє тих гроший відбувало ся все між третим а шестим з початку чвертьріча. Нинї було четвертого цьвітня. Колиб так склало ся, що отець, як раз нинї ті гроші відобрав, то він потребував би лиш руку витягнути, аби прийти в посїданє суми, якої ему так дуже було треба.

Молодий чоловік засьміяв ся коротким, сухим сьміхом і пересунув рукою по чолї. Божевільність! Гадати, о таких річах! Неможливими річами не повинен розумний чоловік цїлком займати ся. Щось такого дурного, такого поганого не істнувало навіть для него. Він мав в тій хвили лиш один вихід: щиро признати ся вітцеви, що він знов наробив довгів і просити, аби ще раз заплатив за него. Отець сяк чи так дасть гроші і справа буде полагоджена.

Груди Оттона підняли ся, він глубоко відітхнув і він опустив ся на крісло відтягнувши з рішучостию руку від стола. Его очи поглянули знов свобідно довкола себе.

Але вже в найблизшій хвили він знов опустив голову на груди і в его чертах так само як і в згорбленій стати видко було знов як найбільшу зневохоту. Ба, чи дійстно було певним, що отець дасть гроші? Що ему сказав отець тодї, по заплаченю першого векслю: „Коли ти ще раз зробиш довг, то ми не знаємо себе. Хто робить довг другий раз, зробить его третий і четвертий раз і вкінци не стало би моїх гроший, все платити довги. Другий раз не заплачу, то присягаю тобі! З тої решти, що менї ще лишив, не дам нї фенига. То я винен матери і собі самому. Нехай потім діє ся з тобою що хоче“.

Так сказав отець. Він всьо то бачив ясно і виразно перед собою з усїми подробицями. Який він дурний, що туманить себе пустими надїями! Він же знав вітця, его дивацтва і упір. Коли він собі раз що взяв до голови, то держав ся того як евангелія і нїчо в сьвітї не могло би его від того відтягнути. Для него було ясним і цїлком певним: по доброму не склонить вітця в нїякий спосіб до заплаченя его довгів і він не розумів, як міг хочби на хвилю припускати щось подібного. Таж то стара річ, що чоловік вірить радо в то, що хотів би, аби стало ся.

Ему зробило ся горячо. З ним всьо скінчило ся, всьо. Пропала будучність. Він міг тепер вже взяти пістолет і всадити собі кулю в лоб. Чи-ж нидїти на підряднім становищи, без надїї на лїпшу долю, не було гірше як смерть? Для чотирох тисяч марок, для нужденних чотирох тисяч! Чи-ж не глупо? Для тих гроший махнути рукою на будучність, котра мусїла принести ему о много більші суми!

Его кулаки стиснули ся і він прикусив уста. Страшний гнів заволодів его душею. Коби мати таке средство аби примусити старого. І ще як би отець не мав гроший, але він мав їх. То було певне. Они лежать в банку і приносили сьмішно малі проценти. А який процент мусїли-б они колись принести!

Рука розворушеного витягнула ся мимохіть до торби, дрожачі пальцї розвязали ременї і его права рука всунула ся до середини.

В однїй хвили Отто стояв на ногах. Вся кров збіглась в его серци; з почорнїлим лицем і божевільними очима дивив ся він у торбу. Там лежали малі, вузкі звитки, на котрих паперовій обгортцї стояли великі цифри писані рукою вітця. Всюди було число 1000. Коло того лежали пачки синих банкнотів, обвинені широкими паперовими поясками, на котрих видко було також числа 1000.

Як приголомшений стояв Отто коло торби, не в силї спокійно думати. Его цїла увага була звернена лиш на одно: тут була поміч, тут спасенє! Тепер мав силу примусити скупого старого. Він не брав, не крав, він лиш зичив. Старий мусїв ті гроші віддати. То нїчого ему не шкодило, бо він мав свої гроші в банку.

згоріли дві дочки Шільдгавза, одна 8-літна, друга 16-літна, а син з перестраху збив ся з розуму. Старий Шільдгавз і его жінка сильно попекли ся і їх відставлено до шпиталю до Львова. Попалені жертви перевезено до Янова до осмотру комисиї лїкарскої, а підпалника арештовано.

— **Зелїзнича катастрофа.** Як телеграфують з Мадриду, вискочив з шин ві второк між стациями Касне і Флїкс особовий поїзд і упав до ріки, в наслїдок чого погибло множество осіб.

Відозва.

З наближаючим ся сьвітлим празником Воскресеня Христового пригадує ся ласкавій памяти Публики рускої товариство „Руслан“ що поклало собі за цїль, подавати матеріяльну поміч бідним а пильним ученикам рускої ґімназиї у Львові і всїма силами стремить до заспокоєня бурси як раз для такої молодїжи.

Тяжкий передновок, який сего року грозить в першім ряді сїльскому населеню, що головно достарчує учеників нашій ґімназиї, відібєсь безперечно і на тій молодїжи, що удержуєсь в школах на своїм і без того скупім харчи при доплатї 2—3 зр. місячно з дому. Бо і відкиж взяти сего, коли при загальнім недородї і браку зарібків нужда заглядає під батьківску стріху? А кількож то є і таких, що і так скромної помочи з дому мати не можуть: сини бідних зарібників, або й сироти, що удержують ся лише лекциями і тим, що ласка Добродїїв — коли яких мають — подасть їм від часу до часу. Та незважаючи на всї перепони горнуть ся они до шкіл середних і бажають добути собі потрібної осьвіти, щоби і собі забезпечити будучність і збільшити нечисленні еще доси ряди рускої патріотичної інтеліґенциї. Як же не прийти тим бідакам в поміч запомогами чи то на убранє чи на харч або і помешканє?

Товариство „Руслан“ відкликує ся отже в першім ряді до тих, що заявили охоту бути его членами, щоби поспішали з річними або і залеглими вкладками, відтак до колишних учеників тої ґімназиї, що вже занимають певні становиска, а котрих серце живійше бити повинно для того заведеня, нехай громадно приступають в члени з річною вкладкою 1 зр. або одноразово 25 зр., коли хотять стати членами покровителями того товариства. Нехай возьмуть собі за взір безмежну жертволюбивість найдостойнїйшого Добродїя нашого, що его імя часто приходить ся їм читати в виказах жертв для бідної шкільної молодїжи, та декого із бувших учеників тутешної ґімназиї, що сторицею віддячують ся за те, що колись образували ся в тім заведеню. Вкінци відзиває ся „Руслан“ до всїх жертволюбивих серць руских патріотів і патріоток, що в молодїжи добачують будучність народа свого, щоби памятали при ріжних нагодах на ту бідну молодїж і чи то уряженєм складок в товариских кружках, чи особистими датками причинили ся по змозї до улекшеня долї тих потребуючих школярів тай допомогти товариству осягнути чим скорше поставлену собі цїль. — У Львові 5 цьвітня 1898. *Е. Харкевич*, директор рускої ґімназиї і заступник голови тов. „Руслан“.

Штука, наука і лїтература.

— **„Дзвінка“ ч. 7.** з дня 5 цьвітня с. р. містить: Початок повісти: „Ганс, малий Ескімос“; — докінчене повісти: „Серце“, Віри Лебедової; — стих Днїстровика: „Лис та збанок“; — статейку: „Польованє на фляміньґи“; — байку Івана Франка: „Лисичка кума“; — дальшу часть „Розмов Никольця з татком“ Ост. Макарушки; — дві анекдоти: „В страху“ і „Добре пояснила“; — загадку (за Шілером) Віри Лебедової і загадку складкову. — З ілюстраций містить се число вид польованя на фляміньґи.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевний.

Львів дня 6 го цьвітня: Пшениця 11·25 до 11·70 зр.; жито 7·75 до 8·25; ячмінь броварний 7·— до 7·75; ячмінь пашний —·— до —·— овес 7·50 до 7·75; ріпак 11·— до 11·75; горох 7·— до 7·50; вика 5·75 до 6·25; насїнє льняно —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 6.50 до 6·80; гречка 7·55 до 8·75; конюшина червона галицка 35·— до 45·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка 15·— до 22·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 5·70 до 6·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 7 цьвітня. Після N. fr. Presse мала рада міністрів жаданий кредит на будову нових кораблів воєнних в сумі 55 мілїонів зменшити до половини. Автентичного о сїм нема доси нїчого.

Вашінґтон 7 цьвітня. Сенат зібрав ся вчера на тайне засїданє. Мек Кінлї покликав проводирів партий і пояснив їм ситуацию та подав до відомости, що в понедїлок відчитає свое посланиє.

Рим 7 цьвітня. Аґентия Стефанї'го доносить, що Іспанїя приняла в засадї предложенє Папи, щоби з повстанцями на Кубі заключити застановленє кроків воєнних.

Мадрид 7 цьвітня. Аґенция Фабра доносить: Надїя на удержанє мира збільшила ся. Знайдено спосіб, щоби межи Іспанією а повстанцями на Кубі настав розєм. Завтра або позавтра появить ся дотичний декрет.

Штокгольм 7 цьвітня. Шведско-норвеский консул в Сан-Франціско донїс телеґрафічно міністерству справ заграничних, що з Аляски прийшов до заливу Департуре якийсь чоловік іменем Кар, котрий каже, що має при собі листи від Андреґо (що торік полетів бальоном до північного бігуна), але не хоче дати близшого поясненя. Розведено слїдство.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. в Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[6]	7·48[6]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Они погадають, що він згубив гроші. Впрочім для старого було навіть лїпше, коли він гроші зичить, коли придбає собі можність до дальшої кариєри. Дрожачими руками вийняв він одну, дві, три, чотири пачки. Більше не потребував. За нїчо в сьвітї був би не взяв більше. Три чи чотири пачки лишили ся в торбі. Він не хотїв нїчого лише средства для уратованя своєї будучности, а старий не хотїв єму дати єго.

Всьо що він не робив, робив несьвідомо, без розваги, без думки. Гроші сховав до кишенї, відтак замкнув торбу і обвязав єї ременями. А тепер в двері. Слава Богу! Нїхто не війшов, нїхто не чув єго. Нїхто анї не припускав, що він взагалї був тут. Тихо, осторожно отворив двері від кухнї і лишив їх отверті, аби не зрадив єго скрегіт замку. Так само лишив і сїненні двері лише примкнені.

По сходах збіг з шаленою скоростию але як можна найтихійше. Мав щастє, велике щастє! Нїхто не стрітив єго і на улици. На розї Кирпичної улицї вскочив до фіякра, крикнувши до візника захриплим голосом: Улиця Під липами! — Лиш коби скорше і найдальше. Куди — то було для него всьо одно. Нараз.... кінь саме задержав ся.... заволодів ним величезний страх. Чи то не Кароль, що онтам скорим ходом завертає в Руґійску улицю? Так, то він. Але він ішов зі звішеною головою і видко було, що був задуманий. Він не бачив єго. Слава Богу! (Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.